

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 4Co/47/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3612205677
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 04. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alica Beňová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3612205677.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Alice Beňovej a sudkýň JUDr. Oľgy Lichnerovej a JUDr. Ivety Martinákovvej v právnej veci navrhovateľa V., s.r.o., so sídlom O., V. XX, H.: XX XXX XXX, zastúpeného Advokátskou kanceláriou E. V., s.r.o. so sídlom O., F. 4, proti odporcovi C., so sídlom O., G. námestie XX, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Partizánske zo dňa 28. októbra 2014, č. k. 3C/112/2012-71 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrhy navrhovateľa na náhradu škody a nemajetkovej ujmy pôvodne vedené na Okresnom súde Partizánske pod sp. zn. 3C/112/2012, sp. zn. 3C/114/2012, sp. zn. 3C/119/2012, sp. zn. 3C/117/2012, sp. zn. 3C/120/2012, sp. zn. 3C/121/2012, sp. zn. 5C/118/2012 a sp. zn. 6C/105/2012. Zároveň nepriznal odporcovi náhradu trov konania vo veciach pôvodne vedených na Okresnom súde Partizánske pod číslami konania 3C/112/2012, 3C/114/2012, 3C/119/2012, 3C/117/2012, 3C/120/2012, 3C/121/2012, 5C/118/2012, 6C/105/2012, spojených pod číslom konania 3C/112/2012. Svoje rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil ustanoveniami § 9 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, 2, 3, § 19 ods. 1, 3 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a § 41 ods. 1, 2, § 44 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len Exekučný poriadok). V odôvodnení uviedol, že navrhovateľ sa návrhmi zo dňa 27.09.2012 domáhal proti odporcovi v konaní vedenom pod sp. zn. 3C/112/2012 zaplatať majetkovej škody v sume 125,- eur a nemajetkovej ujmy v sume 330,- eur, v konaní vedenom pod sp. zn. 3C/114/2012 sa domáhal náhrady majetkovej škody vo výške 125,- eur a nemajetkovej ujmy vo výške 275,- eur, v konaní vedenom pod sp. zn. 3C/119/2012 sa domáhal náhrady majetkovej škody vo výške 125,- eur a nemajetkovej ujmy vo výške 275,- eur, v konaní vedenom pod sp. zn. 3C/117/2012 sa domáhal náhrady majetkovej škody vo výške 125,- eur a nemajetkovej ujmy vo výške 275,- eur, v konaní vedenom pod sp. zn. 3C/120/2012 sa domáhal náhrady majetkovej škody vo výške 125,- eur a nemajetkovej ujmy vo výške 319,- eur, v konaní vedenom pod sp. zn. 3C/121/2012 sa domáhal náhrady majetkovej škody vo výške 125,- eur a nemajetkovej ujmy vo výške 319,- eur, v konaní vedenom pod sp. zn. 5C/118/2012 sa domáhal náhrady majetkovej škody vo výške 125,- eur a nemajetkovej ujmy vo výške 330,- eur, konaní vedenom pod sp. zn. 6C/105/2012 sa domáhal náhrady majetkovej škody vo výške 125,- eur a nemajetkovej ujmy vo výške 330,- eur. Súd prvého stupňa spojil podľa § 112 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku právne veci vedené pod sp. zn. 3C/112/2012, 3C/114/2012, 3C/119/2012, 3C/117/2012, 3C/120/2012, 3C/121/2012, 5C/118/2012 a 6C/105/2012 na spoločné konanie pod spisovú značku 3C/112/2012. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že navrhovateľ svoj návrh odôvodnil tým, že exekučný súd zapríčinil

svojim nelegálnym konaním /nesprávnym úradným postupom/ vznik škody na strane navrhovateľa. Navrhovateľ ako oprávnený subjekt navrhol písomným podaním súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu pre svoju pohľadávku, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo zmluvy o úvere. V exekučnom konaní je založená povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia do 15 dní od doručenia tejto žiadosti, ak je exekučným titulom vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku platného od 01.02.2002 do 31.05.2010. Exekučný súd napriek tomu, že vec ním prejednávaná nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu, súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vo veci 3C/112/2012 poverením až dňa 12.01.2009 (omeškanie viac ako 6 mesiacov), vo veci 3C/114/2012 až dňa 16.03.2009 (omeškanie viac ako 5 mesiacov), vo veci 3C/119/2012 až dňa 06.08.2009 (omeškanie viac ako 5 mesiacov), vo veci 3C/117/2012 až dňa 13.08.2010 (omeškanie viac ako 5 mesiacov), vo veci 3C/120/2012 až dňa 04.12.2008 (omeškanie viac ako 6 mesiacov), vo veci 3C/121/2012 až dňa 04.12.2008 (omeškanie viac ako 6 mesiacov), vo veci 5C/118/2012 až dňa 12.01.2009 (omeškanie viac ako 6 mesiacov), vo veci 6C/105/2012 až 12.01.2009 (omeškanie viac ako 6 mesiacov). Ďalej uviedol, že v predmetnom prípade neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prietahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o udelení poverenia na vykonanie exekúcie pristúpil až po veľmi dlhej dobe. Nečinnosť súdu nie je ničím ospravedliteľná, pretože počas špecifikovaného obdobia nevykonával vo veci také úkony, ktoré by smerovali k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa navrhovateľ nachádzal. Majetková škoda v celkovej výške 125,- eur predstavuje náhradu za správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov pomocou informačného systému vo výške 70,- eur, náhradu na udržiavanie a správu informačného systému vo výške 40,- eur, náhradu na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde vo výške 15,- eur. Celkovo si teda uplatnil sumu po 125,- eur za každú zo spojených vecí. Zároveň si uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, za porušenie jeho práv, stratu legitímnych očakávaní, že nastane stav predpokladaný zákonom, za stratu dôvery v právo, v spravodlivé riešenie veci a vyvolanie rizík ohrozujúcich konečné vymoženie pohľadávky spôsobené v priamej príčinnej súvislosti nesprávnym úradným postupom exekučného súdu. Náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch si vo veci 3C/112/2012 uplatnil v sume 330,- eur za 6 mesiacov, vo veci 3C/114/2012 v sume 275,- eur za 5 mesiacov, vo veci 3C/119/2012 v sume 275,- eur za 5 mesiacov, vo veci 3C/117/2012 v sume 275,- eur za 5 mesiacov, vo veci 3C/120/2012 v sume 319,- eur, vo veci 3C/121/2012 v sume 319,- eur, vo veci 5C/118/2012 v sume 330,- eur za 6 mesiacov, vo veci 6C/105/2012 v sume 330,- eur za 6 mesiacov. Navrhovateľ uskutočnil výpočet nároku alikvotným pomerom 55,- eur za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu, a to práve na základe aplikácie doktríny ústavného súdu, teda 660,- eur za rok : 12 mesiacov = 55,- eur za mesiac. Zároveň uviedol, že vo veci 3C/112/2012 bol exekučný súd bezdôvodne nečinný viac ako 184 dní, vo veci 3C/114/2012 bol exekučný súd bezdôvodne nečinný viac ako 159 dní, vo veci 3C/119/2012 bol exekučný súd bezdôvodne nečinný viac ako 150 dní, vo veci 3C/117/2012 bol exekučný súd bezdôvodne nečinný viac ako 156 dní, vo veci 3C/120/2012 bol exekučný súd bezdôvodne nečinný viac ako 173 dní, vo veci 3C/121/2012 bol exekučný súd bezdôvodne nečinný viac ako 173 dní, vo veci 5C/118/2012 bol exekučný súd bezdôvodne nečinný viac ako 185 dní a vo veci 6C/105/2012 bol exekučný súd bezdôvodne nečinný viac ako 186 dní. Samotné konštatovanie porušenia práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý súdny proces nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú neprávny úradným postupom. Potreba náhrady nemajetkovej ujmy má svoj základ v požiadavke na spravodlivé usporiadanie vzťahov a dosiahnutie adekvátnej nápravy a primeranej satisfakcie za porušenie základných práv a princípov právneho štátu. Majetková škoda predstavuje náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočnenou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi dorúčením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že odporca v písomnom vyjadrení k žalobnému návrhu žiadal, aby súd návrhy navrhovateľa zamietol nepriznal mu náhradu trov konania. Poukázal na to, že návrh je zmätočný, keď navrhovateľ síce podal písomný návrh a poukazoval na konkrétne dôkazy, žiadne dôkazy však sám nepredložil. V konkrétnej veci nie sú splnené procesné podmienky konania, lebo v žalobách sa vyskytujú viaceré nedostatky, tzn. nie sú uvedené spisové značky príslušných exekučných konaní, ktoré sú vedené na súde, chýbajú relevantné údaje ako dátumy doručenia podaní na súd, ktoré majú význam pre posúdenie celej veci a dátumy, kedy sa navrhovateľ dozvedel o

vzniku škody v jednotlivých prípadoch, preto namietal, že navrhovateľ nepredložil ani jeden relevantný dôkaz, ktorý by preukazoval vôbec existenciu predmetného exekučného konania, vznik skutočnej škody a nemajetkovej ujmy. Uviedol, že nie je jasný ani titul nároku na náhrady škody, keď požadovanie paušálnych súm za spomínané všeobecne uvedené činnosti je nesprávne a účelové. Navrhovateľ nepodnikol žiadne kroky pre odstránenie neželaného stavu v prieťahoch v konaní. Mal za to, že návrh je podaný predčasne, keď neuplynula 6 mesačná doba na predbežné prerokovanie nároku, v rámci ktorej navrhovateľ neposkytol žiadnu súčinnosť, na základe čoho odporca nepovažoval nárok za predbežne prerokovaný. Uviedol, že navrhovateľ podal prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody 23.04.2012, pričom už dňa 28.09.2012 boli súdu doručené predmetné žaloby v spojenej veci a je teda zrejmé, že navrhovateľ ich nepodal po uplynutí 6 mesačnej lehoty, ale skôr. Ďalej poukázal na to, že pri posudzovaní nároku na náhradu škody, ktorá mala vzniknúť z existencie prieťahov v súdnom konaní by súd mohol vychádzať len vtedy, ak by tieto boli konštatované vo výsledkoch vybavenia sťažnosti na prieťahy, žiadosti o prešetrenie vybavenie sťažnosti na prieťahy, v právoplatnom rozhodnutí vydanom v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil previnenia, ktoré má za následok prieťahy v konaní, príp. v právoplatnom rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva alebo právoplatnom rozhodnutí Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti. K výške majetkovej škody uviedol, že navrhovateľ nepreukázal vznik škody, ani jej výšku. Odporca mal za to, že navrhovateľ nepreukázal, že by v namietanom konaní, došlo k nesprávnemu úradnému postupu, že by mu vznikla nemajetková ujma, či majetková škoda. K nemajetkovej ujme uviedol, že poskytovanie finančného zadosťučinenia nie je automatické a podlieha podrobnému skúmaniu prípadu zo strany súdu, lebo nie je podložená akýmkoľvek reálnymi skutočnosťami, či rozumnou úvahou, pričom v danom prípade samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným dôvodom na priznanie nemajetkovej ujmy s poukazom na splnenie náležitostí ust. § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. Vznik nemajetkovej ujmy právnických osôb a fyzických osôb je odlišný, pričom pocity členov riadiacich orgánov v podobe "frustrácie, úzkosti, neistoty, nedôvery" sú v predmetnom konaní irelevantné v poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 30Cdo 675/2011, kde je uvedené, že odškodnenie právnickej osoby za nemajetkovú ujmu spôsobenú prípadnými prieťahmi v konaní nie je možné vzťahovať na fyzické osoby, ktoré sa činnosti právnickej osoby nejakým spôsobom zúčastňujú, lebo im nevzniká ujma priamo. V závere odporca konštatoval, že navrhovateľ nepreukázal, že by činnosťou súdu došlo k namietanému nesprávnemu úradnému postupu, nepreukázal vznik skutočnej škody a neexistuje ani príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom súdu spočívajúcim v tom, že súd rozhodol po uplynutí 15-dňovej lehoty a uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmu, teda nie sú splnené základné zákonné podmienky pre priznanie náhrady škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z., preto žiadal žalobu zamietnuť. Vykonaným dokazovaním súd prvého stupňa dospel k záveru, že návrh navrhovateľa je v celom rozsahu nedôvodný a je potrebné ho zamietnuť. Z exekučných spisov Okresného súdu Partizánske sp. zn. 5Er/5/2009, 5Er/62/2008, 4Er/252/2009 2Er/395/2010, 5Er/2567/2008, 4Er/2567/2008, 5Er/4/2009 a 6Er/4/2009 súd prvého stupňa zistil, že poverenia na vykonanie exekúcie v jednotlivých exekučných veciach boli vydané v zákonnej lehote 15 dní odo dňa doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia. Exekúcie boli neskôr právoplatne zastavené (v spojení s rozhodnutiami odvolacieho súdu). Súd prvého stupňa mal za to, že navrhovateľovi nemohla vzniknúť majetková škoda, akú si uplatňuje. Škoda by mohla vzniknúť v prípade nezákonne vydaného rozhodnutia exekučného súdu, kde však pre vznik základu nároku musí byť nezákonné rozhodnutie zrušené. V danom prípade navrhovateľ nepodal proti rozhodnutiu súdu žiadny opravný prostriedok za účelom zrušenia nezákonného rozhodnutia súdu, len odvolanie, pričom odvolací súd potvrdil zastavujúce uznesenie súdu prvého stupňa, čím sa stotožnil s jeho zákonnosťou. Pretože súd prvého stupňa dospel k názoru, že na strane odporcu konajúceho cestou exekučného súdu nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu, vo veci sa ďalej nezaoberal ani výškou majetkovej škody, ani nemajetkovej ujmy, pretože nebol zistený právny základ, a to zodpovednosť odporcu za škodu. Súd prvého stupňa v odôvodnení poukázal na to, že nevyhnutnými predpokladmi vzniku zodpovednosti za škodu sú: a/ protiprávny úkon, resp. škodová udalosť, b/ vznik škody, c/ príčinná súvislosť (kauzálny nexus) medzi protiprávnym úkonom (škodovou udalosťou) a vznikom škody, d/ zavinenie (len v prípade subjektívnej zodpovednosti, pri objektívnej zodpovednosti nie je podstatné, či zodpovedný subjekt vznik škody zavinil alebo nie). Zodpovednosť za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je zákonom č. 514/2003 Z. z. koncipovaná ako zodpovednosť objektívna (podľa § 3 ods. 2 zodpovednosti podľa ods. 1 sa nemožno zbaviť) čo znamená, že zo strany oprávneného subjektu nie je potrebné preukazovať zavinenie vo forme úmyslu, resp. nebanlivosti, ale stačí preukázať, že škoda (ak vznikla) je výsledkom činnosti príslušného orgánu štátu (tzv. zodpovednosť za výsledok). Ústavným základom uvedenej zodpovednosti je čl. 46 ods. 3 ústavy ("Každý má právo na náhradu škody spôsobenej

nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom"). V tejto súvislosti súd prvého stupňa uviedol, že škoda nemôže byť uplatnená v nejakej paušálnej sume, ale musí byť preukázaná, že práve pre nesprávny úradný postup došlo k výške škody, ktorá musí byť vyčíslená presne a musí byť preukázaná aj príčinná súvislosť, čo však navrhovateľ nepreukázal a ku škode neprodukoval ani žiadne dôkazy. Škodu charakterizuje v hypotetickej rovine a poukazuje na zvýšené mzdové náklady, náklady na poštovné, telekomunikačné služby, tlač, úpravu informačného systému, ktorých existencia, výška a príčinná súvislosť ako základné atribúty zodpovednosti za škodu preukázané neboli, ale naopak bolo preukázané, že súd konal riadne a v súlade so zákonom a zákonnosť tohto postupu potvrdil vo všetkých exekučných veciach aj odvolací súd potvrdzujúcimi uzneseniami. Vo vzťahu k uplatnenému nároku navrhovateľa na nemajetkovú ujmu, súd prvého stupňa v odôvodnení uviedol, nemajetková ujma nezávisí automaticky len od konštatovania nedodržania zákonnej lehoty na vydanie poverenia 15 dní. Súd prvého stupňa dospel k záveru, že o žiadostiach súdneho exekútora o udelenie poverenia vo všetkých vyššie uvedených exekučných konaniach bolo rozhodnuté v 15-dňovej lehote odo dňa doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia. Nie sú preto pravdivé tvrdenia navrhovateľa, že exekučný súd rozhodol s omeškaním vo veci 3C/112/2012 viac ako 184 dní, vo veci 3C/114/2012 viac ako 159 dní, vo veci 3C/119/2012 viac ako 150 dní, vo veci 3C/117/2012 viac ako 156 dní, vo veci 3C/120/2012 viac ako 173 dní, vo veci 3C/121/2012 viac ako 173 dní, vo veci 5C/118/2012 viac ako 185 dní a vo veci 6C/105/2012 viac ako 186 dní. Súd prvého stupňa preto nevidel dôvod pre finančnú satisfakciu vo forme majetkovej škody a nemajetkovej ujmy a po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že nebol preukázaný základ nároku. Súd prvého stupňa v odôvodnení ďalej uviedol, že prieskumy v konaní, ani nie je všeobecný súd oprávnený konštatovať. V danom prípade je zodpovednosť štátu za škodu vylúčená, lebo absentuje nesprávny úradný postup a nemôže ísť ani o zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, pretože takéto rozhodnutie neexistuje, teda neboli preukázané základné aspekty zodpovednosti štátu za škodu, exekučný súd vydal prvostupňové rozhodnutia v súlade so zákonom, s ktorými sa stotožnil aj odvolací súd, preto sú návrhy navrhovateľa na náhradu škody a nemajetkovej ujmy ako nedôvodné zamietol. S poukazom na všetky vyššie uvedené dôvody súd prvého stupňa návrhy navrhovateľa na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy pôvodne vedené na Okresnom súde Partizánske pod sp. zn. 3C/112/2012, 3C/114/2012, 3C/119/2012, 3C/117/2012, 3C/120/2012, 3C/121/2012, 5C/118/2012, 6C/105/2012 ako nedôvodné zamietol. O trovách konania rozhodol súd podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku tak, že odporcovi náhradu trov konania nepriznal, lebo mu žiadne trovy nevznikli.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ z dôvodov, že v konaní došlo k vadám uvedeným v ust. § 221 ods. 1 O.s.p. a to, že v spojení s ust. § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. sa mu postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p., v konaní rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. g) O.s.p.), súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. h) O.s.p., súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonanými navrhnutými dôkazmi, zároveň dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti, dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatňované a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietal, že súd prvého stupňa vec prejednal v neprítomnosti odporcu a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa § 101 ods. 2 O.s.p. s tým, že navrhovateľ riadne a včas požiadaval o zrušenie pojednávania. Navrhovateľ urobil podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu, je potrebné z konania vylúčiť, pričom okolnosť, že krajský súd nezhliadol v označených veciach a skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti, nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Uviedol, že názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, neobstojí. Navrhovateľ podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu. Čo sa týka konečného rozhodnutia vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval žiadosť navrhovateľa o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Rovnako nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Súd sa tiež

dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že navrhovateľom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Namietal porušenie svojho práva na kontradiktórne konanie, kedy navrhovateľ ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť k týmto dôkazom a prednesom vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale vzťahuje sa aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy. Čo sa týka skutočnosti, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, poukázal na skutočnosť, že súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. Poukázal tiež na judikatúru Ústavného súdu, koncepciu spravodlivého súdneho konania s tým, že kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je ani dôležité to, či tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane, alebo žiadnej z nich. Súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je v odôvodnení rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktorého obsah a rozsah si určil sám, keď navrhovateľ žiadal vykonať dokazovanie všetkými listinami, ktoré tvoria exekučný spis. Súd sa v odôvodnení rozhodnutia zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s konaním dlžníka. Súd však úplne ignoroval všetky tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu udržiavania a správy informačného systému a z titulu výdajov, na administratívne spracovanie textov, publikačné výdaje, poštovné a telekomunikačné výdaje. Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zrejmé akou úvahou súd dospel k presvedčeniu, že majetková škoda nevznikla. Rovnako sa to však týka chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. Navyše napriek tomu, že skutkový dej a skutkový základ v tomto konaní je jedinečný, odôvodnil svoje negatívne rozhodnutie rovnakými dôvodmi opísanými tými istými vetami, ako v iných svojich rozhodnutiach. Nesúhlasil tiež s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník, teda povinný. Pravým právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Navrhovateľ hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie si zabezpečil. Poukázal tiež na skutočnosť, že aj po podaní žaloby škoda ďalej narastá. Súd vo svojom rozhodnutí vôbec nevyvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Sám súd zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiaden objektívne udržateľný ospravedlňujúci dôvod. Rozhodnutie súdu je preto vnútorne rozporné a napriek tomu, že súd zistil porušenie práva, nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy navrhovateľovi. Mal za to, že súd prvého stupňa nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa so znaleckým posudkom 1/2014 o výške vzniknutej škody. Podľa názoru navrhovateľa z uvedeného znaleckého posudku jednoznačne vyplýva, ktoré konkrétne náklady boli vynaložené v súvislosti so správou a vedením pohľadávky. Mal za to, že sú irelevantné úvahy súdu o tom aké spôsoby judikovania pohľadávky si navrhovateľ zvolil a tiež sú irelevantné úvahy o podstate a rozsahu podnikateľského rizika. Všetky a akékoľvek problémy, ktoré boli vyvolané v právnej sfére navrhovateľa nerešpektovaním zákonnej lehoty zo strany exekučného súdu svedčia o potrebe nastoliť spravodlivosť poskytnutím finančnej satisfakcie za porušené práva. K návrhu na prerušenie konania uviedol, že ak bol tento návrh súdu prvého stupňa doručený v čase predchádzajúcim nariadenému pojednávaniu, z dôvodu, že prebieha konanie o prejudiciálnej otázke, ktorou je rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu a práva na nestranný súd na základe ústavnej sťažnosti podanej na ÚS SR, bol súd prvého stupňa povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej o tomto návrhu osobitne rozhodnúť. Žiadal preto, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na opätovné prejednanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa písomne nevyjadril.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací vec preskúmal podľa ust. § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 214 ods. 2 v spojení s § 156 ods. 3 O.s.p. a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je potrebný ako vecne správny potvrdiť podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p., pričom v nadväznosti na ust. § 219 ods. 2 O.s.p. sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s vecne správnym a vyčerpávajúcim odôvodnením súdu prvého stupňa, na ktoré v celom rozsahu poukazuje a pre zdôraznenie správnosti uvádza:

Súd prvého stupňa neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý proces, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak súd prvého stupňa ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil aj náležite vyhodnotil (nález Ústavného súdu SR sp. zn. III ÚS 36/2010). Jeho úvahy a dôvody podporujú príslušný záver o nedôvodnosti nároku navrhovateľa. Rozhodnutie súdu je presvedčivé, premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako aj záver, ku ktorým na základe týchto premis prvostupňový súd dospel sú pre právnickú ale i laickú verejnosť prijateľné, racionálne aj spravodlivé.

Navrhovateľ založil svoje nároky v prejednávanej veci na tom skutkovom základe, že exekučný súd nerozhodol o návrhoch na zmenu exekútora v zákonom stanovenej lehote.

Odvolačný súd preskúmaním zistil, že dôvody odvolania, uplatnené navrhovateľom nie sú dané. Dôvod na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. je daný v prípade, ak v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p.. Za takúto vadu považuje navrhovateľ predovšetkým tú skutočnosť, že mu ako účastníkovi konania bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p.). Zo spisu však vyplýva, že súd prvého stupňa určil termín pojednávania na 28.10.2014, pričom predvolanie bolo doručené právnomu zástupcovi navrhovateľa dňa 31.07.2014. Navrhovateľ podal dňa 23.10.2014 návrh na zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu. Ako dôvody uviedol, že zaslal súdu návrh na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti navrhovateľa, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu a práva na nestranný súd a ktorej dôsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu vo veci nevylúčenia sudcu povereného prejednaním veci. Na pojednávaní dňa 28.10.2014 súd prvého stupňa konštatoval, že navrhovateľ taký istý návrh aj takú istú sťažnosť na Ústavný súd už v tomto konaní raz podal, pričom o nej bolo súdom prvého stupňa rozhodnuté uznesením zo dňa 13.03.2014 tak, že súd konanie prerušil až do rozhodnutia Ústavného súdu SR. V dôsledku odvolania podaného odporcom bolo uvedené uznesenie Krajským súdom v Trenčíne ako odvolacím súdom zmenené a návrh navrhovateľa na prerušenie konania zamietnutý uznesením zo dňa 22.05.2014. Odvolací súd poukazuje na to, že navrhovateľovi muselo byť známe, že takmer vo všetkých obdobných veciach súdy väčšinou postupujú tak, že o návrhu na prerušenie konania rozhodujú na pojednávaní, kde býva vyhlásený aj rozsudok vo veci samej. Keďže navrhovateľ túto vedomosť mal, preto sa pojednávania mohol osobne zúčastniť.

Zo spisu ďalej vyplýva, že nadriadeným Krajským súdom v Trenčíne bolo v konaní vedenom pod sp. zn. 3C/112/2012 právoplatne rozhodnuté o námietke zaujatosti voči sudcom Okresného súdu Partizánske uznesením č. k. 17NcC/567/2012-19 zo dňa 24.10.2012, tak, že JUDr. A. W., ktorému vec pripadla na prejednanie podľa rozvrhu práce, nie je z pojednávania a rozhodovania veci vylúčený. V konaní vedenom pôvodne pod sp. zn. 3C/114/2012 bolo uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 4NcC/565/2012-16 zo dňa 22.10.2012 rozhodnuté, že sudca Okresného súdu Partizánske JUDr. A. W. nie je vylúčený z pojednávania a rozhodovania veci. V konaní vedenom pôvodne pod sp. zn. 3C/117/2012 bolo uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 4NcC/564/2012-16 zo dňa 22.10.2012 rozhodnuté, že sudca Okresného súdu Partizánske JUDr. A. W. nie je vylúčený z pojednávania a rozhodovania veci. V konaní vedenom pôvodne pod sp. zn. 3C/119/2012 bolo uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 19NcC/562/2012-16 zo dňa 24.10.2012 rozhodnuté, že sudca Okresného súdu Partizánske JUDr. A. W. nie je vylúčený z pojednávania a rozhodovania veci. V konaní vedenom pôvodne pod sp. zn. 3C/120/2012 bolo uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 6NcC/377/2012-16 zo dňa 25.10.2012 rozhodnuté, že sudca Okresného súdu Partizánske JUDr. A. W. nie je vylúčený z pojednávania a rozhodovania veci. V konaní vedenom pôvodne pod sp. zn. 3C/121/2012 bolo uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 19NcC/563/2012-16 zo dňa 24.10.2012 rozhodnuté, že sudca Okresného súdu Partizánske JUDr. A. W. nie je vylúčený z pojednávania a rozhodovania veci. V konaní vedenom pôvodne pod sp. zn. 5C/118/2012 bolo uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 19NcC/585/2012-16 zo dňa 25.10.2012 rozhodnuté, že sudca Okresného súdu Partizánske Mgr. P. Q. je vylúčený z pojednávania a rozhodovania veci. Zároveň bolo rozhodnuté, že sudcovia Okresného súdu Partizánske JUDr. O. B., JUDr. O. O., JUDr. A. W., JUDr. U. V. nie sú vylúčení z pojednávania a rozhodovania veci. Následne bola vec (predsedníckym opatrením zo dňa 22.01.2013) vylúčenému sudcovi odňatá a náhodným výberom pridelená na rozhodnutie sudcovi JUDr. A. W.. V konaní vedenom pôvodne pod sp. zn. 6C/105/2012 bolo uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 4NcC/550/2012-16 zo dňa 22.10.2012 rozhodnuté, že sudkyňa Okresného súdu Partizánske JUDr. O. B. je vylúčená z pojednávania a rozhodovania veci. Zároveň bolo rozhodnuté, že sudcovia Okresného súdu Partizánske

JUDr. O. O., JUDr. A. W., Mgr. P. Q., JUDr. U. V. nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci. Následne bola vec (predsedníckym opatrením zo dňa 11.07.2013) vylúčenou sudkyňou odňatá a náhodným výberom pridelená na rozhodnutie sudcovi JUDr. A. W..

Z obsahu spisu bolo ďalej zistené, že uznesením súdu prvého stupňa 3C/114/2012-35 zo dňa 12.11.2013 boli spojené na spoločné konanie veci vedené pôvodne pod sp. zn. 3C/114/2012, sp. zn. 3C/117/2012, sp. zn. 3C/119/2012, sp. zn. 3C/120/2012, sp. zn. 3C/121/2012, sp. zn. 5C/118/2012 a sp. zn. 6C/105/2012, pričom vec bola ďalej vedená pod sp. zn. 3C/114/2012. Následne ďalším uznesením súdu prvého stupňa sp. zn. 3C/112/2012-39 zo dňa 10.02.2014 boli spojené na spoločné konanie veci vedené pod sp. zn. 3C/112/2012 a sp. zn. 3C/114/2012, pričom vec bola súdom prvého stupňa ďalej vedená pod sp. zn. 3C/112/2012.

O tvrdení navrhovateľa, že v takýchto prípadoch rozhodoval výlučný sudca, už bolo rozhodnuté Najvyšším súdom vo viacerých rozhodnutiach, napr. v uznesení zo dňa 31. mája 2010 v konaní sp. zn. 3NcC/14/2010, z ktorého vyplynulo, že dôvod na vylúčenie sudcu nezakladá samotná skutočnosť, že sudca vykonáva súdnictvo, a Najvyšší súd aj v konaní 3Cdo/102/2013 konštatoval, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý podľa tvrdenia navrhovateľa svojím nesprávnym úradným postupom v inej veci založil zodpovednosť odporcu za majetkovú a nemajetkovú ujmu v zmysle zákona č. 514/2013. Samotnú okolnosť, že navrhovateľ aj po rozhodnutí nadriadeného súdu o nezaujatosti vec prejednávajúceho sudcu považoval tohto za zaujatého a odmietal sa zúčastniť pojednávania, nemožno akceptovať ako dôvod pre odročenie pojednávania, pretože otázka zaujatosti sudcu bola vyriešená postupom stanoveným Občianskym súdnym poriadkom a nepredstavovala preto pre súd prvého stupňa prekážku pojednávania vo veci. K odňatiu možnosti konať pred súdom nedošlo ani v odvolaní namietaným neumožnením reagovať na vyjadrenie protistrany, oboznámiť sa s vykonanými dôkazmi, vyjadriť sa k dôkazom, navrhovať ďalšie dôkazy a všeobecne porušením práva na kontradiktórny proces. Súd prvého stupňa totiž nariadením pojednávania umožnil navrhovateľovi realizáciu viacerých práv, ktorých porušenie navrhovateľ namieta. Pokiaľ sa navrhovateľ pojednávania nezúčastnil bez toho, aby na jeho strane bol pre neúčast' daný dôležitý dôvod, nie je realizácia procesných práv navrhovateľa, ktorú umožňuje práve pojednávanie, pochybením súdu prvého stupňa, ale iba dôsledkom konania samotného navrhovateľa. Neúčast'ou na pojednávaní sa navrhovateľ zbavil možnosti vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu. Okrem toho nariadením pojednávania s riadnym poučením podľa § 120 ods. 4 O.s.p. súd prvého stupňa vytvoril navrhovateľovi možnosť uplatniť právo na kontradiktórny proces v plnom rozsahu, a preto neobstoja jeho námietky uvádzané v odvolaní o tom, že nemal možnosť sa vyjadriť k tvrdeniam protistrany, k dôkazom a sám navrhovať dôkazy. Navrhovateľ bez ospravedliteľného dôvodu túto možnosť nevyužil, keď sa pojednávania nezúčastnil bez toho, aby mal na to dôležité dôvody. Pokiaľ sa jedná o znalecký posudok na výšku škody, tak takýto dôkaz treba považovať za nadbytočný, pretože v prípade nepreukázania nesprávneho úradného postupu, ako jednej zo základných podmienok vzniku škody je otázka výšky škody bezpredmetná. Pokiaľ ide o konštatovanie prieťahov, tak súd prvého stupňa podrobne a správne vyložil, prečo pre nečinnosť exekučného súdu nestačí samotné prekročenie zákonom stanovenej lehoty, ak aj naplnenie ďalších relevantných okolností prípadu. Dôvod na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. c/ O.s.p. je daný v prípade, ak súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. Z odvolania nie je zrejmé, o ktoré nevykonané dôkazy, ktoré by boli v priebehu prvostupňového konania navrhované a súdom prvého stupňa nevykonané sa jedná. Dôvod na odvolanie podľa ust. § 205 ods. 2 písm. c/ O.s.p. preto nemožno považovať za opodstatnený. Dôvod na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p. (rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci) je daný v prípade nesprávnej aplikácie a výkladu právnej normy, prípadne použitia právnej normy, ktorú na skutkový stav vôbec nemožno použiť. Navrhovateľ vo svojom odvolaní konkrétne neuvádza, ktoré ustanovenie, najmä hmotnoprávneho predpisu, a to zákona č. 514/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov malo byť súdom prvého stupňa nesprávne vyložené, prípadne aplikované. Odvolací súd v rámci svojej prieskumnej činnosti nezistil, že by súd prvého stupňa nesprávne vyložil príslušné ustanovenia zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, prípadne, že by na zistený skutkový stav ustanovenia tohto zákona nesprávne aplikoval. Dôvod na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p. je daný v prípade nesprávneho postupu súdu prvého stupňa pri hodnotení výsledkov dokazovania dôsledkom čoho je, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývajú, alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne, že neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané alebo vyplývajú z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na

závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov. Za skutkové zistenia, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní sa považuje taký výsledok hodnotenia dôkazov súdom, ktorý nezodpovedá postupu vyplývajúceho z ust. § 132 O.s.p., podľa ktorého súd hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť prvostupňovému súdu v prípade, ak by zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplynuli, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že pri hodnotení dôkazov, poprípade poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti je logický rozpor alebo ak hodnotenie dôkazov odporuje ustanoveniam § 133 - § 135 O.s.p. Odvolacím dôvodom podľa citovaného ustanovenia teda možno napadnúť výsledok činnosti súdu pri hodnotení dôkazov, na ktorého nesprávnosť je možné usudzovať len zo spôsobu, ako k nemu súd dospel. Ak nie je teda možné súdu v tomto smere vytknúť žiadne pochybenie, nie je ani dôvod na polemizovanie s jeho skutkovými závermi. Z uvedených dôvodov boli vo vzťahu k navrhovateľom tvrdeným predpokladom vzniku uplatnených nárokov správne skutkové aj právne závery súdu prvého stupňa a vzhľadom na neexistenciu ním tvrdených predpokladov zodpovednosti za uplatnenú škodu a nemajetkovú ujmu bolo napadnuté rozhodnutie správne.

Odvolací súd z týchto dôvodov napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1, § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 O.s.p. tak, že úspešnému odporcovi túto náhradu trov nepriznal, nakoľko odporca nepodal návrh na ich priznanie.

Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.